

- Opzetten van samenwerkingsverbanden met OCMW's wordt als een belangrijk werkingsaksent ervaren. Wel merkt men op dat een kategoriale aanpak een meer algemene aanpak niet mag verdringen. Het voorbeeld wordt gegeven van Mechelen, waar men, in samenwerking met het OCMW, een wijkvoorziening heeft opgezet die zich naar verschillende bevolkingsgroepen richt. Zo'n opzet zal in het begin wat moeilijker zijn.

- Vanuit de vaststelling dat veel belang gehecht wordt aan het betrekken van bevolkingsgroepen in onderhandelingen, vraagt men zich af hoe men dat met jongeren moet doen. Waar moet men overigens de doelgroep jongeren in het beleidsplan situeren?

-Vooreerst wordt het aksent gelegd op het belang van het gezin als belangrijk doorgeefluik van maatschappelijke achterstelling. Gezinsbegeleiding dringt zich op.

Ten tweede is er het onderwijs. De relatie tussen school en gezin zou via onderwijsopbouwwerk in de wijk kunnen gelegd worden.

- Dit zijn een tweetal wegen om jongeren te bereiken. Het is echter ook zo dat er al heel wat voorzieningen activiteiten voor jongeren ontplooiën, ook aan de Franstalige kant. RISO kan het initiatief nemen om dwarsverbindingen te leggen en om samenlevingsprogramma's te begeleiden.

(Samenvatting: ast)

Centra voor maatschappelijk werk in hun voortbestaan bedreigd.

Op 30 januari ll. trok de *Fédération des centres de service social* aan de noodrem. Via een perskonferentie gaf deze vereniging te verstaan dat 22 Brusselse centra voor maatschappelijk werk op korte termijn in hun voortbestaan bedreigd worden. Daarmee zou de werkzekerheid van maar liefst 96 maatschappelijk werkers in het gedang komen. Voor de werknemers van de *Entraide des Travailleuses* is het reeds zo ver, zij kregen hun vooropzeg.

Aan de bron van deze crisis schuilt, zoals dat wel vaker het geval is, de subsidierende overheid. Zij staat voor tientallen miljoenen bij de bedreigde organisaties in het krijt. Het derde en vierde voorschot voor 1989 werd niet uitbetaald. Ook voor 1990 hebben de organisatoren nog geen frank gezien.

Deze financiële wurggreep is onhoudbaar geworden.

Dat het zover is kunnen komen heeft blijkbaar alles te maken met de moeilijke overgangssituatie waarin Brussel zich bevindt. De Brusselse centra voor maatschappelijk werk werden tot 1988 als bicommunautaire instellingen uit de nationale begroting betaald. De Bijzondere Financieringswet van Gemeenschappen en Gewesten (16.01.1989) bepaalt dat de betaalde diensten naar het Brusselse Hoofdstedelijk Gebied of naar de Gemeenschappen worden overgeheveld. Tot 30 juni konden de 22 organisaties een keuze maken. 14 kozen voor het bicommunautair statuut, 7 gingen over naar de Franse Gemeenschap, 1 naar de Vlaamse Gemeenschap. Het is op dat ogenblik dat men terecht-

gekomen is in een beleidsvacuum: alle beleidsinstanties schuiven de verantwoordelijkheid van zich af of naar mekaar door. Officiële brieven van de *Fédération* van december ll. gericht aan W. Martens, H. Busquin en C. Picqué werden niet eens beantwoord. Uit deze en andere signalen leidt de sektor af dat er een ontmoedigingsoperatie aan de gang is. De ganse geschiedenis is verontwaardigd en stelt de wil van de overheid om van de armoedebestrijding een beleidsprioriteit te maken in een kwalijk daglicht. Ook voor RISO-Brussel zijn er negatieve gevolgen, vermits de buurtwinkel van de Bijstandswijk op korte termijn haar maatschappelijk werkster (toegevoegd via de *Entraide des Travailleuses*) dreigt te verliezen.

(ast.)